

Ragna Prag Magelsson:

106045

Fru Marie Lunde in memoriam.

Det var et rystende sorgens budskap som møtte oss imorges - våre trofaste kamper gjennom alle aar, minister Lunde og frue er ikke mer. Det er saa ufaatelig for oss alle, saa rent utenkelig, at vi aldri skal se dem mer. Og allermest tungt er det for barna og hans mor aa miste dem begge paa en gang, men for oss som kjente dem begge ligger det naer aa tenke, at kanskje var det allikevel best slik, at fru Lunde fikk følge sin mann ogsaa paa den sist store reisen, slik som hun har fulgt ham paa hans mange reiser, fulgt ham i hans arbeid, fulgt ham gjennom kampen i alle disse aarene.

Fru Marie Lunde var datter av presten Wulfsberg og levet sine barndomsaar i Ørskog prestegaard paa Sunnmøre. No hadde hun gledet seg til paa denne turen aa faa besøke sitt barndomshjem. Hun gikk paa skolen i Holmestrand, men tok artium paa katedralskolen her i Oslo. Hennes kunnskaper var ualmindelig solide, og hun gjorde ikke som saa mange andre har gjort, la dem paa hyllen senere, i livet, fordi andre interesser etterhvert tok hæme fangen.

Da hun som ganske ung traff sin vordende mann var det ganske naturligt for henne straks i forlovelsestiden aa begynne aa lære maskønskriving og stenografi, fordi hun var klar over, at det var mange av de svære oppgavene han ble stillet overfor i laboratoriet i Stavanger, som hun da vilde kunne hjelpe ham med. Hans artikler og avhandlinger om kemiske spørsmål og fiskeriundersøkelser var sikkert ikke lett stoff for en ung kvinne, men fru Lunde veg aldri tilside for vanskligheter, naar det gjaldt aa hjelpe ham.

Da han etter alvorlige overveielser tok det viktige skrittet aa gaa inn for NS gikk hun ogsaa der villig med. Hennes lysende intelligens og varme hjertelag fattet straks, at dette var veien de skulde gaa.

Og i det arbeidet han har nedlagt for NS fikk hun riktig väre ham til hjelp. I hans rikholdige bibliotek var fru Lunde helt hjemme. De opplysninger han trengte til brosjyrer og foredrag, de sitater han hadde bruk for for aa gi dem form og farge - det kunde hun finne fram til, hennes solide kunnskaper og glimrende hukommelse var ham til uvurderlig støtte.

Jeg minnes saa levende fra ett av Riksmötene. Dr. Lunde holdt ett av sine interessante og beaandede foredrag. Ved et lite bord i närheten satt en ung liten kvinne i brunsjorte med oppsmögede ermer og stenograferte ivrig. Enhver fremmed vilde tenkt, at det var en riktig nidkjär journalist - men det var hans hustru.

Og jeg minnes siste gang jeg saa henne - det var ved Wesselmonumentet paa jubiläumsdagen, hvor ministeren skulde tale. "Jeg maatte ta med meg hostetabletter", sa hun, "han er saa forkjölet, at jeg er redd stemmen ikke holder." Alltid og overalt densamme forstaaelsesfulle omsorgen, praktisk og dog saa uendelig rik paa aandelige resourser.

Vi har allesammen saa ofte sett henne i disse siste to aarene i arbeid og i fest, men alltid, alltid densamme enkle, naturlige, fordringslöse og dog saa betydelige kvinnen.

En kvinne om hvem vi vet, at hun av hele sin ärlige sjel levde nasjonalsosialisme - hun vernet om sitt hjem og sine barn som det dyreste av alt som var blitt betrodd henne - men hun eiet allikevel det overskudd, som gjorde henne til mannens beste arbeidskamerat i hans store og krevende arbeid.

Og i forholdet til oss andre var det ingen atmosfäre av utilnärmelighet omkring ministerfruen - hennes verdighet laa nettopp i den rolige, enkle naturligheten, som hennes egen personlighet utstraalte.

Hun var i beste forstand sin manns kampfelle, og hun fikk lov aa dö paa sin post ved hans side. RPM!

Vi lyser fred over begges minne og takker for alt de har gitt.